

Moderate. Om Venstre vil være villigt til at gaa ind paa disse Betragtninger, ved jeg naturligvis ikke. Det er muligt, at Venstre vil paastaa det modsatte, at det er Højre og de Moderate, der her have maattet bringe de største Ofre, og er det Tilfældet, kunde man sammenligne Højre og de Moderate med f. Eks. et gammelt falleret Handelshus, hvor Butik og Varelager ere fuldstændig tømte, hvor Husets Ejer er flyttet bort, og hvor det hele, man har glemt at fjerne, er det gamle Skilt, der hænger uden paa Muren. Højre og Moderate blive altsaa egentlig tomme og intetsigende Navne, de betegne intet og have intet bag sig. Højre og Moderate have paa denne Finanslof ikke et eneste Forslag, ikke en eneste Mening, ikke en Tanke, et Ønske, eller have noget som helst Sted tilkendegivet en Villie, der kunde staa som Udtryk for Partiets særlige Politik. Den Sammensmeltning, der foreligger i Øjeblikket, er langt større og langt inderligere end den, vi have set i Halvfemsjerne.

Man har sagt, at Fremtidens Partiforhold vilde forme sig i to Lejre, hvor Socialdemokratiet stod paa den ene Side og alle de andre paa den anden Side. Det synes, at denne Spaadom nu er ved at gaa i Opfyldelse, thi naar vi se paa denne Betænkning, er det saaledes, at de borgerlige Partier have sluttet sig sammen paa den ene Side, og at Socialdemokratiet staa ganske alene paa den anden. Jeg har intet imod, om Fremtidens Politik formede sig saaledes. Det vilde byde klare og rene Standpunkter i vor Politik, og særlig for Socialdemokratiet vilde det betyde, at vi ganske anderledes end nu skarpt og stærkt kunde markere for Befolkningen vor egen selvstændige Politik. Det er min Overbevisning, at i det lange Løb vilde det blive Socialdemokratiet, der gik af med Sejren. Jeg tvivler intet Øjeblik om, at alt, hvad der hedder Frisind og Demokrati i Danmark, da fremtidig vilde samle sig og kæmpe under Socialdemokratiets Faner. Jeg kan, som sagt, ikke andet end være tilfreds dermed.

Ser man saa paa den nye Regering, maa det siges, at den har al Grund til at være tilfreds med den afgivne Betænkning. Den har forstaaet at samle de tre gamle Partier fast og i Enighed om sig. Hvis Socialdemokratiet var gaaet med, vilde den have staaet som en Allemands-Regering, nu maa den nøjes med at staa som en 100 Mands-Regering, idet Venstre, Højre og de Moderate akkurat udgøre de 100

Mand. Det ser ud til, at Forholdet vil blive det, at Regeringens Ønske er Folketingets Villie. Det gamle Ord: „Ingen over og ingen ved Siden af Folketinget“ kan nu godt omskrives saaledes: „Ingen over og ingen ved Siden af Ministeriet. Der er jo ved denne Finanslovsbehandling fremkommet noget nyt, idet vi i Stedet for, at vi tidligere kun have haft 2 Ordførere, i Aar have faaet 3. Det er maaske en naturlig Følge af, at de Partier, der have samlet sig, ere blevne saa store, stærke og talrige, at to Mand ikke længere kunne magte Opgaven. Det kan ikke være af Hensyn til det store Arbejde, der skal gøres, idet Folketingets Opgave nærmest er at sige Ja og Amen til Ministeriets Ønsker. Men maaske er det af en anden Grund, at man har valgt 3 Ordførere, maaske er det, for at man bedre skal kunne magte Socialdemokratiet, der staa som den eneste Modstander.

Efter disse indledende Bemærkninger skal jeg gaa over til at tale om det foreliggende Budget, Udenrigsministeriet. Der lød ved Finanslovens 1ste Behandling en meget indtrængende og alvorlig Opfordring til os fra Finansministerens Side om at vise Sparsommelighed. Denne Opfordring har Socialdemokratiet taget til Følge, og jeg tør her udtale, at Socialdemokratiet er det mest sparsommelige, ja i Grunden det eneste sparsommelige Parti, i hvert Tilfælde det eneste Parti, der i Gerning har fulgt Finansministerens Opfordring, har resigneret paa en Mængde Punkter og gennem sine Forslag vist en Sparsommelighed, der, hvis den blev taget til Følge, vilde medføre, at Status paa Finansloven vilde blive forbedret med omtrent 3½ Mill. Kr. Naar man skal spare, gælder det jo om at finde Punkter, hvor Sparsommelighed kan praktiseres, uden at beretigede Interesser derved komme til at lide. Jeg tror, her er et Punkt paa Udenrigsministeriets Budget, hvor der kan og bør udvises langt større Sparsommelighed end hidtil, og hvor man kan være sparsommelig, uden at nogen som helst Interesse i vort Land vil lide derunder. Vi ofre til vore Gesandter og vor Repræsentation gennem Gesandtskaberne i Udlandet et Beløb, der paa Finansloven staa opført med ikke mindre end 344,000 Kr. Vi underholde 8 Gesandter rundt omkring i Verden, nemlig i Stockholm, Berlin, Wien, Rom, Petersborg, Paris, London og Washington, og disse Embedsmænd ere absolut de dyreste, vi have i Landet, idet en Gesandt, foruden at lønnes som en Minister, ved